

Dziedzictwo Izraela

Dziedzictwo Jego ludu

Mówiąc: Tobie dam ziemię Kanaan, W dziedziczne wasze posiadanie – Ps. 105:11.

Będąc potomstwem Abrahama, Izrael spodziewał się odziedziczyć obietnice dane przez Boga Abrahamowi. W dużej mierze, była to prawda. Bóg powtórzył Jakubowi dwa fragmenty przymierza Abrahama. Miały się ona stać dziedzictwem Jakuba i Izraela.

Po pierwsze, Bóg dał im ziemię Kanaan: „Ziemię, na której leżysz, dam tobie i potomstwu twojemu” (1 Moj. 28:13). Obietnica ziemi, jako część dziedzictwa Izraela jest potwierdzona w psalmach. „O przymierzu, które zawarł z Abrahamem, i o przysiędze swej dla Izaaka. Ustanowił je dla Jakuba jako prawo, dla Izraela jako przymierze wieczne, mówiąc: Tobie dam ziemię Kanaan, w dziedziczne wasze posiadanie” (Ps. 105:9-11).

Po drugie, potomstwo Jakuba miało się rozmnożyć i wypełnić całą ziemię: „Potomstwo twoje będzie liczne jak proch ziemi i rozprzestrzenisz się na zachód i na wschód, i na północ, i na południe, i będą błogosławione w tobie i w potomstwie twoim wszystkie plemiona ziemi” (1 Moj. 28:14). Wskazuje to na przyszłość Izraela, który stanie się ziemskim potomstwem Przymierza Abrahamowego, za pośrednictwem Nowego Przymierza. Narody świata, korzystając z możliwości zbawienia pod Nowym Przymierzem, również staną się Izraelitami (Izaj. 2:2-3, Rzym. 2:28-29).

Nieczynne przymierze

Obiecane dziedzictwo Izraela pozostawało w uśpieniu, kiedy Jakub budował swoją rodzinę w Paddan-Aram, powrócił do Kanaanu, a następnie przeniósł się do Egiptu pod opiekę Józefa. Dziedzictwo to wydawało się nieosiągalne, kiedy Izraelici zostali zmuszeni do niewolniczej pracy przez faraona, „który nie znał Józefa” (2 Moj. 1:8). Jednak dziedzictwo Izraela nigdy nie miało być zrealizowane przez ich własną siłę i mądrość. To dziedzictwo miało być urzeczywistnione przez Bożą mądrość i moc.

Na tej podstawie możemy wyróżnić siedem zasad związanych z każdym dziedzictwem pochodzącym od Boga.

Po pierwsze, dziedzictwo jest dostępne tylko przez łaskę, mądrość i moc Bożą. „Wypędził przed nimi narody, wyznaczył sznurem ich dziedzictwo i osadził w

namiotach ich plemiona izraelskie” (Ps. 78:55).

Po drugie, to Bóg wybiera dla kogoś jego dziedzictwo i tylko takie dziedzictwo może być wieczne. „Wybrał nam dziedzictwo nasze, chlubę Jakuba, którego miłuje. Sela” (Ps. 47:5). „Dał im ziemię w dziedzictwo, albowiem na wieki trwa łaska jego!” (Ps. 136:21).

Po trzecie, wszelkie dziedzictwo niezgodne z wolą Bożą, zostanie obalone. Władza pogan nad Izraelem podczas Czasów Pogan została dozwolona przez Boga na 2520 lat, jednak w końcu miała dobiec końca, zgodnie ze słowami proroka Ezechiela i Jeremiasza: „Dlatego tak mówi Wszechmocny Pan: Zaiste, w ogniu mojej gorliwości przemawiałem do pozostałych ludów i do całego Edomu, które wydały mój kraj w ich posiadanie, z radością w sercu z jego nieszczęścia i z pogardą w duszy, dlatego że go opanowano i splądrowano” (Ezech. 36:2-5). „Ty nie bój się, sługo mój, Jakubie – mówi Pan – bo Ja jestem z tobą; gdyż wygładzę doszczętnie wszystkie narody, wśród których cię rozproszyłem, lecz ciebie nie zgładzę, gdyż ciebie będę karmił według prawa i nie pozostawię cię całkowicie bez kary” (Jer. 46:28).

Dziedzictwo ziemi

Gdy Bóg ukazał się Mojżeszowi przy płonącym krzewie, wówczas jako pierwszą kwestię wspominał obietnicę odziedziczenia przez Izrael ziemi. „Zstąpiłem przeto, by go wyrwać z mocy Egiptu i wyprowadzić go z tego kraju do ziemi żyznej i rozległej, do ziemi opływającej w mleko i miód” (2 Moj. 3:8). Bóg powtórzył tę kwestię w 2 Moj. 6:8: „I wprowadzę was do ziemi, którą przysiągłem dać Abrahamowi, Izaakowi i Jakubowi. Dam wam ją w dziedzictwo, Ja, Pan” (2 Moj. 6:8).

Gdy Izrael dotarł do rzeki Jordan i miał ją przekroczyć, Bóg wyjaśnił Mojżeszowi, a za jego pośrednictwem całemu narodowi, dlaczego Izrael nie odziedziczył tej ziemi czterdzieści lat wcześniej.

„Lecz mimo to nie uwierzyliście Panu, waszemu Bogu, który szedł przed wami po tej drodze, aby wyszukać wam miejsce na obóz, w nocy w ogniu, aby wskazać wam drogę, którą iść macie, a za dnia w obłoku. A gdy Pan usłyszał wasze słowa, rozgniewał się i tak poprzysiął: Nikt z tych mężów, z tego złego pokolenia nie ujrzy ziemi dobrej, którą przysiągłem dać waszym ojcom oprócz Kaleba, syna Jefunnego. On jeden ujrzy ją i jemu oraz jego synom dam tę ziemię, po której chodził, dlatego że stale trzymał się Pa-

na” (5 Moj. 1:32-36).

W ten sposób dochodzimy do czwartej zasady dotyczącej dziedzictwa obiecanego przez Boga. Trzeba mieć wiarę i okazywać posłuszeństwo Bogu, aby móc otrzymać obiecanie dziedzictwo. Ci z Izraelitów, którzy wyszli z niewoli egipskiej, nigdy się tego nie nauczyli (Ps. 95:7-11).

Odziedziczenie ziemi

Izrael nie odziedziczył ziemi dopóki nie wymarło pokolenie, które wyszło z Egiptu. Bóg powiedział Mojżeszowi: „Wejdzie tam natomiast Jozue, syn Nuna, który ci pomaga. Jego natchnij odwagą, gdyż on odda ją w posiadanie Izraelowi” (5 Moj. 1:38). Następnie, Mojżesz dodał: „Na mnie zaś rozgniewał się Pan z powodu was i przysiągł, że nie przekroczyć Jordanu i nie wejdę do tej pięknej ziemi, którą Pan, twój Bóg, daje tobie na własność” (5 Moj. 4:21). Boża instrukcja co do sposobu podziału tej ziemi potwierdza, że było to dziedzictwo: „Między tych podzielona zostanie ziemia w dziedziczne posiadanie według liczby imion. Licznieszemu powiększysz jego dziedzictwo, mniej licznemu zmniejszysz jego dziedzictwo. Każdemu będzie dane jego dziedzictwo według liczby objętych spisem” (4 Moj. 26:53-54).

Izrael musiał walczyć o dziedzictwo

Aby objąć swe dziedzictwo w posiadanie, Izrael musiał wykonać pewną pracę. Bóg powiedział: „Przemów do synów izraelskich i powiedz im: Gdy przeprawicie się przez Jordan do ziemi kanaanejskiej, to wypędzicie przed sobą wszystkich mieszkańców tej ziemi i zniszczycie wszystkie podobizny ich bogów, zniszczycie wszystkie ich święte gaje na wzgórzach. Potem obejmiecie tę ziemię w posiadanie i zamieszkacie w niej, gdyż dałem wam tę ziemię, abyście ją wzięli w dziedziczne posiadanie. A weźmiecie tę ziemię w dziedziczne posiadanie przez los, według rodzin waszych; licznieszemu dacie większe dziedzictwo, mniej licznemu dacie mniejsze dziedzictwo, i co komu przypadnie przez los, to będzie jego; według plemion waszych ojców otrzymacie dziedzictwo. Ale jeżeli nie wypędzicie przed sobą mieszkańców tej ziemi, to ci z nich, których pozostawicie, będą jak ciernie dla waszych oczu i jak kolce w waszych bokach. Będą was uciskać w ziemi, na której się osiedlicie” (4 Moj. 33:51-55).

Izrael miał walczyć, aby usunąć dotychczasowych mieszkańców tamtej ziemi. Dodatkowym celem było zniszczenie wszystkich ich bóstw, które były wrogami Jahwe. Izrael miał pokonać mieszkańców Kanaanu, gdyż inaczej mieliby się stać ustawicznym „cierniem w boku Izraela”. Jednak Izrael nie wykonał Bożego zalecenia. Nigdy nie oczyścił ziemi z jej mieszkańców ani ich bałwochwalstwa. W konsekwencji, były one ciągłym

źródłem pokus dla Izraelitów. Wszystko to pokazuje nam piątą zasadę związaną z Bożym dziedzictwem. Należy walczyć z grzechem i pokonać bałwochwalstwo, aby uzyskać Boże dziedzictwo.

Zakon był częścią dziedzictwa

Dziedzictwem Izraela było coś więcej niż tylko ziemia i rozwój narodu. Należało do niego również Boże prawo, świadectwo, przepisy i przykazania. „Naukę, którą podał nam Mojżesz, jako dziedzictwo zgromadzenia Jakubowego” (5 Moj. 33:4). Dawid dodaje:

„Świadectwa twoje są moim dziedzictwem na wieki, gdyż są rozkoszą serca mego” (Ps. 119:111).

Wartość tej części dziedzictwa Izraela opisana została w Psalmach. „Z jednego krańca niebios wychodzi i biegnie do drugiego krańca, i nic się nie ukryje przed jego żarem. Zakon Pana jest doskonały, pokrzepia duszę, świadectwo Pana jest wierne, uczy prostaczka mądrości. Rozkazy Pana są słuszne, rozweselają serce, przykazanie Pana jest jasne, oświeca oczy. Bojaźń Pana jest czysta, ostoja się na zawsze, wyroki Pana są prawdziwe, a zarazem sprawiedliwe. Są bardziej pożądane niż złoto, nawet najszlachetniejsze, i słodsze niż miód, nawet najwyborniejszy” (Ps. 19:7-11).

Wynika z tego szósta zasada dotycząca Bożego dziedzictwa. Boże dziedzictwo, a zwłaszcza Jego słowo prawdy, ma wartość większą niż wszystko inne, gdyż prowadzi do radości i wiecznego życia.

Utrata dziedzictwa

Gdy Bóg przekazał Izraelowi swe prawo, postawił przed nim błogosławieństwo i przekleństwo, zależne od ich posłuszeństwa lub nieposłuszeństwa. „Jeżeli będziecie postępować według moich ustaw i przestrzegać moich przykazań i je wykonywać, to dam wam deszczę w swoim czasie właściwym, a ziemia dać będzie swój plon i drzewo polne swój owoc. (...) Udzielę pokoju temu krajowi, będziecie spoczywać, a nikt was nie przeszkadza. Wytępię dzikie zwierzęta z ziemi i miecz nie będzie przechodził przez wasz kraj. Będziecie ścigać swoich wrogów, a oni padną przed wami od miecza. (...) Będę się przechadzał wśród was i będę waszym Bogiem, a wy będziecie moim ludem” (3 Moj. 26:3-4,6-7,12).

„Ale jeżeli nie będziecie mnie słuchać i nie będziecie wypełniać tych wszystkich przykazań, jeżeli wzgardzicie moimi ustawami oraz jeżeli będziecie odczuwali odrazę do moich praw i nie będziecie wypełniali wszystkich moich przykazań, podważając moje przymierze z wami, to i Ja uczynię wam to: Nawiedzę was trwogą, wycieńczeniem i gorączką, które wyniszczą was i trawiać was będzie. Daremnie będziecie siać swoje ziarno, bo zjedzą je wasi nieprzyjaciele. I zwrócę moje oblicze przeciwko

wam, i będziecie pobici przez waszych nieprzyjaciół. Panować będą nad wami wasi przeciwnicy i rzucicie się do ucieczki, choć nikt was nie będzie ścigał. A jeżeli mimo to nie będziecie mnie słuchać, to nadal was smagać będę siedmiokrotnie za wasze grzechy” (3 Moj. 26:14-18).

Pomimo wielu doświadczeń, Izrael nigdy nie nauczył się płynącego z serca posłuszeństwa wobec Boga i Jego prawa. Dlatego właśnie prorok Ezechiel zapowiedział, że Izrael tymczasowo straci swe dziedzictwo.

„Tak mówi Wszechmocny Pan: Precz z diademem, precz z koroną; nic nie pozostanie tak, jak jest. To, co niskie, będzie wywyższone, a co wysokie, będzie poniżone. W gruzy, w gruzy, w gruzy obrócę je. Także ono nie pozostanie tak, aż przyjdzie ten, który ma do niego prawo; jemu je dam” (Ezech. 21:31-32).

Dopiero zmartwychwstały Jezus, kapłan na wzór Melchizedeka i Pośrednik Nowego Przymierza, miał przywrócić Izraelowi obiecane, wieczne dziedzictwo.

„I dlatego jest On pośrednikiem nowego przymierza, ażeby gdy poniesiona została śmierć dla odkupienia przestępstw popełnionych za pierwszego przymierza, ci, którzy są powołani, otrzymali obiecane dziedzictwo wieczne” (Hebr. 9:15).

Utrata przez Izrael ziemi Kananejskiej uczy nas czegoś na temat siódmej zasady związanej z Bożym dziedzictwem. Nawet jeśli na początku otrzymamy to dziedzictwo, to brak wiary i posłuszeństwa sprawi, że je utracimy.

Wnioski

Historia Izraela, który otrzymał obietnicę dziedzictwa w ramach Zakonu a następnie nie potrafił go utrzymać, stanowi dla naśladowców Jezusa ważną naukę.

1. dziedzictwo oferowane przez Boga jest dostępne tylko poprzez Jego łaskę, mądrość i moc.
2. Bóg wybiera dziedzictwo dla swego ludu i tylko Jego dziedzictwo może być wieczne.
3. Wszelkie dziedzictwo, które nie jest zgodne z wolą Bożą, zostaną zniweczone.
4. Aby uzyskać Boże dziedzictwo, trzeba mieć wiarę i okazać posłuszeństwo Bogu.
5. Aby uzyskać Boże dziedzictwo, trzeba walczyć z grzechem i przezwyciężyć bałwochwalstwo.
6. Boże dziedzictwo, a zwłaszcza Jego słowo prawdy, ma największą wartość i prowadzi do życia wiecznego i radości.
7. Brak wiary i posłuszeństwa spowoduje, że utracimy wszelkie dziedzictwo, jakie otrzymujemy od Boga.

Izrael nie wykazał się ani wiarą, ani posłuszeństwem koniecznym do zdobycia ziemskiego dziedzictwa, za oferowanego mu w ramach Zakonu. Jednak w ostatecznym rozrachunku Chrystus i Jego Kościół przekażą mu jego obiecane dziedzictwo. Wszystko to stanie się w czasie panowania Chrystusa na ziemi. „I w ten sposób będzie zbawiony cały Izrael, jak napisano: Przyjdzie z Syjonu wybawiciel i odwróci bezbożność od Jakuba. A to będzie przymierze moje z nimi, gdy zgładzę grzechy ich” (Rzym. 11:26-27).

Kuenzli Ernie (USA)